

200 RECEPT LESZ A „MI LAPUNK” SZAKÁCSKÖNYVÉBEN

Aszonyoknak

50 ÉVES TORTA AZ ARANYLAKODALMON

A Connecticut állambeli West portban most tartotta aranylakodalmát Merriman egyetem tanár és felesége. Az aranylakodalmon elfogyasztották annak a tortának a felét, amelyet 1884-ben a lakodalmi ebédet szolgálta fel. A torta felét annak idején légmentesen elzárták egy dobozba és csak most vették elő. Állítólag még mindig igen jóízű volt.

WALNUT CAKE

Beat for 1/2 hour yolks of 10 eggs, 1/2 lb., ground walnuts, 1/2 lb., powdered sugar. Then add a dash of cloves, 4 tablespoons bread crumbs, and the beaten whites of 10 eggs. Pour in buttered tin and bake for 3/4 hour. Cover with chocolate icing.

„Stirling”

JELLIED TURKEY BREASTS

Cook turkey breasts as for soup. When tender remove meat and make jelly from the soup. Put jelly in mold, then a layer of thinly sliced turkey, more jelly, and so on. When set, dip in hot water and turn out.

„Patricia”

GLATTFELDER LAYER CAKE

Beat the whites of 10 eggs to a stiff froth. Now fold in 1/4 lb. ground almonds, 1/4 lb., ground fibrets or hazel nuts, 1/2 lb., sugar, and 1 lb., thinly sliced dates.

„Az új otthon”

Bake in 3 layers. Cream filling 1. Beat yolks of 6 eggs with 1/2 lb., sugar. Melt 3 squares chocolate and cook with eggs in milk until very thick. Remove from heat and stir until cool, then add 1/2 lb., sweet butter. Beat until creamy. Cream filling 2. Cream 5 oz., butter with 5 oz., sugar. Bring to boil 1 oz., chocolate in water, add to sugar and butter cream, and blend in yolks of 1 egg. Spread cream between layers and on top and sides.

„Temesvár”

CHOCOLATE PUDDING

Make sauce with 1 large table spoon butter, 4 large table spoons flour and about 3 cups of milk. Mix yolks of 4 eggs with sugar to taste and 2 table spoons cocoa (or, if preferred, lemon, walnuts, or cinnamon instead of the cocoa). When milk sauce is cool, add to egg yolks, and then fold in beaten whites of 4 eggs. Pour in buttered, floured mold, and steam for 1 hour.

„Keresztur”

FISH STEW

Clean fish and cut in 2-inch slices. Brown thinly sliced onions (1 small onion to 1 small fish) in lard, stir in 1 teaspoon pepper, add fish and 1/2 cup water. Cover pot and cook over quick heat for 15 minutes. Sour cream may be added before serving.

„Az új otthon”

Erdélyi szászokkal ünnepelt Winnipeg magyarsága

A. Winnipegben lakó erdélyi szász hazánkfiak számtalan alkalommal tanúsították már magyarbarátságukat. Legtöbbjük még ma is éppen oly jól beszél magyarul, akárcsak németül és érzésben, gondolkodásban nem csupán kitartanak a magyar eszmék mellett, hanem mindjobban belátják hogy csak az ezereves alkotmány alapján boldogulhatnak a Kárpátok medencéjének nemzetiségű lakói. Ezen megjósolásokban csak megazsárolódta őket az oláhok rémuralma, hiszen megfosztotta őket mindazon kiváltságoktól, melyeket évszázadokon át élvezhettek az állítólagos magyar „elnyomatás” alatt.

„Lesz még tavasz!”
A winniepei „Független Magyar Egyet” kötelekében dicsegetremlő tevékenységet kifejtő „Jókat Működvelő Gárda” sikerült műsoros estet rendezett a „Magyar Nőszövetség” javára a „Petőfi Dalkör” közreműködésével. N. Istvánffy Zoltánné nőszövetségi elnökön bevezető szavai után Hanz Janika mondott el egy talpraesett szavazatot, majd pedig Pásztor Árpád „Lesz még tavasz” című irredenta jelenetét mutatták be Király Mihályné, Frieber Antal, Kovács F. István és a kis Kovács Misi.

A középeurópai kivándorlók részére újabb elismerést vívott ki az „Erdélyi Szász Egyesület” a február elsején megtartott zenei előadásával. A gyönyörű sikert a kanadai magyarság annál inkább méltányolhatja, mert hiszen a velünk együttérző erdélyi szászok szorgalmuk és összetartásuk révén értékes és kulturális tevékenységet fejtenek ki még Winnipegben is, noha alig tíz családból áll a kis kolónia.

Az erdélyi testvéreink Schell Mihály rendezésében „Az igaz Jákob” című 3 felvonásos vígjátékot hozta színre Winnipegben a német terebken és az előadás minden tekintetben a legnagyobb elismeréssel és elragadtassal töltötte el a nagyterem első sorától a karzat utolsó üléséig szufoltság megtöltött közönséget.

A szereplők egytől-egyig kitűnően alakították a kitűnő darab nehez szerepeit és a bizonyosság orkányszerű kacagása közlés is nyugodtan siklottak át a finom árnyalatokban gazdag je-

lékeket szerzett Pípper Károlyné, de hálás szerepével a többi szereplők Bimel Elza, Pípper Hedvig, Franz János, Menssemar Gusztáv, Schuster Gusztáv és Thies János teljes mértékben betöltötték helyüket. A felvonás között a Horacek zeneiskolai növendékeiből összeállított vonós zenekar szereplésére tette kellemezzé.

A közönség sorában láttuk Schebeck István konzult és nejét, Istvánffy Zoltánnét és Luszpay Jánosné, a Magyar Nőszövetség képviselőit.

I. M.

széki tárgyalása és a jogi szakértők szerint előreláthatólag a többi szereplők Bimel Elza, Pípper Hedvig, Franz János, Menssemar Gusztáv, Schuster Gusztáv és Thies János teljes mértékben betöltötték helyüket. A felvonás között a Horacek zeneiskolai növendékeiből összeállított vonós zenekar szereplésére tette kellemezzé.

A közönség sorában láttuk Schebeck István konzult és nejét, Istvánffy Zoltánnét és Luszpay Jánosné, a Magyar Nőszövetség képviselőit.

I. M.

ÖT TARTOMÁNY IS ELÉG!

ÓRIÁSI MEGTAKARÍTÁSOKAT ÉRTHETNÉ EL A MEGFELELŐEN ÁTSZERVEZETT KÖZIGAZGATÁS — AZ ADÓFIZETŐK ÉS VALASZTÓPOLGÁROK ÁLMÁT ELŐRELÁTHATÓLAG ISMÉT KERESZTÜLHUZZÁK A POLITIKAI ÉRDEKEK

Nem első esetben esik szó arról, hogy gyökeresen átszervezzék az ország egész közigazgatását, sőt új alapokra helyezték a „British North America Act”, azaz a tartományok szabadságlevelében foglalt jogokat — a megtakarítás érdekében. Jelenleg ugyanis kilenc tartományban ugyanannyi képviselőháza, kormány, miniszterium és egy csomó más hivatal inteli úgy, ahogy az ország dolgait, ugyanakkor, amidőn kiszámítható, hogy az ország lakossága nem sokáig bírja már a roppant adóterheket.

Legújabban az egyik torontói nagy hitelintézet elnöke vetette fel ismét a kérdést, ugyanakkor jól tudván, hogy a szóbanforgó tartományok politikai szervezetei körömszakadtaig ellenezni fogják a tervet, hiszen az éppen a jelenleginek egyhármadára csökkentené a tartományi tisztségek számát. Az Atlanti tenger melletti tartományok, tehát Prince Edward sziget, Nova Scotia és New Brunswick éppennyegyetlen tartományt képeznek mint Manitoba, Saskatchewan és Alberta.

Elfogták az emberrablók királyát

MAGYARLAKTA VIDÉK ISMERT ALAKJA VOLT AZ AMERIKAI KÖZREND LEGVESZEDLEMESEBB ELLENSEGE — TAGADJA A LINDBERGH-BÉBI ELRABLASLTÁT A HIRHEDT BANDITA-TARSASAG, MELYNEK LELKÉT SZAMTALAN BÜNTENÉNY NYOMJA

A saskatchewanai Melville környéki magyar pionirok között bizonyára akad nem is egy, aki elismeri egy jól megteremtött vasuti fekézőre Verne Sankey személyében. Igazán a „Believe it or not” rovathoz illik, de tény, hogy ezt az igénytelen megjelölést vasutat hajszolta Immár-évek óta az Egyesült Államok detektiv-hadserege, míg most végre hurokra került. Erős gyanuok szölkak ugyanakkor amellett, hogy az amerikai emberrablói büntények egész sorozatát ez a melvillei vasutas irányította.

South Dakota Pierre nevű szekvárosában már megkezdődött Sankey ügyének törvény-

Dr. S. E. Jánossy & Co.
486 1/2 Queen Street West
TORONTO, ONT.

Torontói legrégibb magyar hajócegy a pénzügyi irodája. HAJÓCEGYEK A legjobb társaságok vonalaira, kihozatali jegyek előnyös részletfizetésre is.

PÉNZKÜLDÉS Magyarországra, a legjobb árfolyam mellett ugyancsak bármely más európai államba.

FARMOK Ontario legterén kenyebb vidékén, könnyű feltételekkel

ÓHAZAI VAGY KANADAI jogi vagy közjegyzői ügyek szakszereji és pontos elintézésre.

IRJON VAGY KERESSE FEL IRODÁNKAT BARMILY ÜGYVEL

Megtalálták a „Boldogság szigetét”

Egy skót utazó elmondja, hogy milyen paradicsomi állapotokat figyelt meg a délatlant Falkland szigeteken. A lakosság száma alig háromezret. Főfővedelmi forrása a gyapjú és a bánya zsír kivétele. Ez évenként körülbelül 15 millió dollárt hoz a sziget lakosainak, akik a külföldiek csupán ennek negyedrészt fizetik el árubehozatalért. A sziget lakói évenként alig pár hónapon át dolgoznak, az év többi részét a nyugodt elmélkedésnek szentelhetik.

Az adó egészen jelentéktelen. Az időjárás olyan kedvező, hogy mindenki maga tudja természetesen a kert veteményeket, amelyekre szükség van. Tejet a birkáknak annyit adnak, amennyi kell. A Falkland-szigetek eszerint semmiképpen nem ismerik az ártalmas szőlőt, amelyet a világ többi részeinek vállaira nehezid.

LOVASAR

Irta: KÖVESI ELEK

Hát ami igaz, az igaz! Szép asszony volt a Matuzné, korom fekete szeme csak úgy csipkelte a legények szívért, a termete, meg megmágyas, elég az hozzá, hogy a fene cirógatta azt a legényt, akire a két hollófeke szemgolyó ráfeledezett.

Persze, valami hibáról fenekektek az asszonynepek, akiket a futó idő fénytelen szemüre, foghíjasra kopaszított.

— Miért is ment az ilyen jóképű, jókötésű menyecske ahoz a harcabaajusz, fertelmes veres Póndró Matuzhoz? Hogy azt is mesélték, az olyan sietős hűzasság volt, de hát ki nek mi köz-e hozzá? Mások meg egy vándorgyűlés munkájáról beszélték, aki a koldusszegény léány életét a hétköznapok Póndró Matuz életéhez madzagolta.

De hát mindegy az! Megtörtént. De Matuz, aki eddig az asszonyféltést csak hírből ismerte, most megismerhette saját magán. Úgy vigyázott az asszonnyra, hogy az meg sem mozdulhatott nélküle, holott tudni-való, hogy az ilyen szép asszonynak levegő kell, hogy kiféjődhessen. Matuz ám még a levegőt is elszította előle, mindig ott látta lankodott körülötte, ott kellett magát, hogy az szinte utálatos volt!

Tuljárnai azonban egy asszony eszén, ha az nagyon akar valamit, majdmenn lehetetlen.

Póndró Matuzné pedig tuljárta a férje eszén, ha csak egy-két csók erejéig is, de tuljárta.

Póndró Matuzéknak volt egy keshedt, kuria, csontos kis gébéjűk, a Rozsi. Ez buzakodta a természet a földről, míg egyszer éppen csunya mesterség közepette, trágyahordás közben kielehite agyonzaklattott lelkét.

Nem mondom, alaposan megkönyvítették, ahogy a hasznos

Jóságát illik is, de pótolni kellett, mert Póndró Matuznak körmére égett a sok mezel munka. Mivelhogy az asszony adja meg mindig az ilyeshez az elhatározást, addig beszélt az ura nagy tapsifülébe, amíg megállapodtak, hogy vesznek egy új lovat. Nem olyan, amilyen a megboldogult volt, hanem jól kifejtett, markos állatot.

— A izének, a Róka Nagynak vannak jó lovai. Úgy hallok, hogy eladók. Ábból kéne venni, mer’ az úvek jófajta, bírós jószág.

— Hűm, — mondta rá Matuz.

Elég az hozzá, szó szót követett, aztán adda történt a megállapodás, hogy harmadnapra pénteken bemennek a vásárra. Megmondták a Róka Nagynak, hogy hajtson be a lóval. Ezt az asszony vállalta magára, mert csudamód értett a rábeszéléshez, hiszen ha nem szólott egy szót sem, ott voltak a nagy, beszédes szemei ...

Felkészültek hát a vásárra. Póndró Matuz lábízsebbe csuszatt a zacskóval együtt a vásárra szánt pénzt, nyakába akasztotta csikós tarisznyáját, megpödörte ocmány nagy, vörös bajuszát, aztán odaszólt az asszonynak.

— Táguljunk, asszony!

Jó, tehetős vásárra volt kilátás. Nyúzgótt a sok nép, legények, öregek, léányok de bizony a dércsippett asszonynepek is kimenekedtek a piacra egy kis világot látni.

Ott állott a szekér, előtte a ló, a bakon meg az ustort patogtatta a sülöd Róka Jani.

— Hát maga hajtott bé, nem az apyta? — szólt oda Matuzné, de mintha őszepislogott volna az a két szempár ...

En, persze, hogy én. Az öreg fuvarozni van a papnak. Lelekik a zsinált a paplakról, cserépet fabrikálnak rá. Odafuvarozik ő is a cseréppel.

Póndró Matuz nem állta szó nélkül.

— Ejnye, az a hét, meg a nyolc ... Nekik nem jó a zsindelek?

— A Jani gyerek az ustor hegyével a legyeket csiklandozta el a ló nyakáról. Hát szó, ami szó, gyönyörű állat volt, szép, formás és meleg tekintetű.

Matuz még nem tartotta idején valónak, hogy előhozakodjon a vásárral. Még azt hiszi a Jani gyerek, hogy nincsen más ló az övén kívül. Pedig mikor másról beszélt is, meg-megakadt a szemé a szép állaton. Nem is bírta sokáig.

— Hát ez vána az a ló?

— Ez e.

— A ló most nagyot tüszentet, a vásári por megcsiklandozta az orrát.

— Kehes ez, fiam.

— Ez? Maga fertály nap többet köhint, mint ez esztendőben.

— Nem karórágó?

— Hászen ha nem ad neki mást, akkor a karót is megrágyja. Olyan fogal vannak, hogy a vasat is megrágya de már azért inkább a zabot pofázza, annyiszent!

Megringatta az ustort a ló füle megett.

— Ne, ne, hogy a rada! Az a sok ronda böngy piszkálja un-tig.

— Nem köll dombnak tolni a saroglyót? — nevetett erőltetve Matuz.

— E mögött? Akár be is fékezheti kend, olyan ló ez, nem beszél ez semmit, csak huz!

— Rugós? Mert, hogy olyan sunyi képműnek szemem.

Most a Róka gyerek nevetett erőltetve, kivicsorítva vakítófehé fogaít.

— Rugós? Azt se tudja, mi az. Legfontosabb a kovácsra haragszik, mikor patkolják. Ott pipa kell a szájába. Mások szelid, mint a rakamák kántor borköstele. Olyan ló ez, de olyan ló, hogy nem is értem az apá-

mat, hogy kirudalja. Ha nem magáról volna szó, tudom, nem adnám semmi pénzért. De magát szívelt nagyon, miért, ő tudja. Boldos az öreg, hallja-e? Van akit gyűlöl, megfogtaná a matlomtába, másért meg a testruháját is lehuzakodná. Ilyen lovat eladni!!

— No, no, — nevetett Póndró Matuz — de igen érted Mintha a kupecet hallanám. Ló, ló, egyik olyan, mint a másik, ez csak zabot pofázik, mint a másik, ez is csak huz, az is!

— Egyik olyan, mint a másik? Hászen a’ kend lóva még a szalmaszála is beleakadt’, osz-tán kilógott a nyelve, amíg át-huzakodott rajta. Láttam én kendet, még egyenesbe is ölegetté a saroglyát, hogy elinduljon.

Hegyeset sercentett a porba. — Ez ló, ammeg gebe vót.

— A hótároló vagy jót, vagy semmit — nevetett döcögve Matuz — hát nem mondom, hogy valami vérbeli lett vána, de gazdát tisztelő jószág volt.

Matuzné a lelki szemel elvárázolta most a szegény, kietleu párat és magafelejtetten, hal-kann sottogta: szegény.

— Az a Hát mire tartod?

— Elsőbb nézze meg a jászást, úgy emeli a lábát, akár a gavallórok. Újék csak fel a saroglyába, — szólt oda az asszonynak — kend meg nézze innét helyből, úgy jobban látszódik a figurája.

Matuzné rugalmasan feldobta magát a szekér hátulján, lábait felgátolta, az a szép, sárga harsnya a két csikokkal, ingerlően virított elő az ezerránc szoknya alól.

Jani felült a bakra, lassan körüljárta a lovat a placétt szélén.

— No, ugyi, ez jászás? Hát még az ütegetse. Ide nézzen kend.

Az ustor hegyével rászippengett a ló oldalára. Nagyot ugrott

most a kocsi és ráfordult a düllötra. A kerekék szaporán firogtak a homokban.

— Hó, hó, fog meg azt a lovat, gyerek — kiáltott most Matuz a távoluló kocsi után, mert a ló ügetésből egyszerro-vágtába kezdett.

Jani felállt a kocsin, úgy igezeket vezsafogni a vágató állatot. Ugy kajátot vissza Matuz felé, ahogy a szekér kirázta belőle a hangokat.

— Neem bírom, megkerült ez a döög.

Póndró Matuz egy percig tehetetlenül bámult a rohanó szekér után.

— Eh — vigasztalta magát — majd megfogja, erős gyerek az!

Lassan, tempósan megindult a szekér után. Hiszen, ha az országúton szaladna, ott van forgalom, megfogna valaki de ezen a járatalon düllöuton ...

Messze, messze felkavart por felleg üllepedett vissza az útra. A mezei pipacok mintha vöröser nevettek volna magukat, ráviczorogtak a ballagó Matuzra. A szekér pedig ott, ahol a düllöt volgynek ereszkedik és az a kálcós mögé bujik, eltűnt a szemelől.

— Affenét, affenét — mondogatta magában többször is — csak szekér gyünne, akit megkérdezek.

Bizony jócskán ment már, amikor végre előbukkant egy kocsi. Szaporázta léptét, de mikor közelebb ért, majd a guta cirogatta. Hu — düllöngött — hát nem a’ süket Juhászot hozza e-lém az a keseri sors! Ettől ugyan nehezen fogok választ is kapni.

— Adj Isten Juhász, — haragudott hangosan feléje.

— Bizony jó melegsceks van. — A vásárra tart?

— Ej, hová gondol? Dehogyan is lesz eső, dehogyan is.

— Eas le a szekérről, — düllöngött Matuz befelé. — Hallja-e, nem látott egy szekeret szaladni a határbán?

— Hogy mondja?

Matuz torkaszakadtából újrazott.

— Egy szekeret nem látott az izével ... a Róka Janival?

— Szekeret?

— Azt! A Róka gyerekkel.

— Jó, jó, ne kajátson ugy, nem vagyok én süket. Hát persze, hogy látam. Ott ül az árkoszleén, az akács mellett, ha jól néztem, valami asszony néppel.

Matuzal forgott kicsinyé a világ, de aztán örült, hogy Juhász nem ismerte fel az asszonyban az ő feleségét. Mert jaj, annak, akit a falu szája rácsální kezd!

A düllöt a földre vité, de ma csendes volt, a vásár miatt. Matuz most már örült, hogy nem találkozott senkivel, még hírbeközökkel az asszonyt azzal a gyerkőccel. Amint ezt elgondolta, már piszkálta is a szívért a rettenetes nagy féltékenység. De hát furcsa is, hogy azok ott együtt vannak, ő meg itt baktat az uton. Mióta az asszony hazahozta, ez nem történt meg vele soha, mindig ott üldögélt a szoknyáján.

— Ej, az a jószagu minden-ség! Ez a Róka gyerek! Az egész környéken nincs párja a huncutságának. Hátha megint valami nem egyenes dolog kerekedik belőle.

A paták partján, ahol a topolyfák ágakodtak, fényes levelekkel, feketerígó fűtűrészett. Mintha azt kiáltotta volna Matuz felé: huncut a legény, huncut a legény! Póndró Matuz legalább ezt hallotta ki a madár beszédéből s dühösen dobott utszéllt rá, ahol a madarat sejtette.

Matuz vöröstre festette a te-

hetetlen indulat. Nem tetszett neki az egész história. Ő lovására ment, aztán itt kajlázik most lábával a homoki uton.

Az ut most le felel sietés és ott, ahol a földék megint a lankás domboldalra simultak, ott volt kicsapva a szekér a lóval.

Jani már messziről kiáltott Póndró felé, amikor megpillantotta.

— Hé, erre, erre. No, kend is hálát adhat az Istennek, amiért a hítesit épségben találja. Elragdott ez a beste állat kocsi-stul asszonyostul. Ha nincs itt ez a jankás lá, nem tudom hol szednek össze.

Póndró Matuz nem tudta hama-nyjában, hogy hol fogja a szót. Még düllöt pirtottan lökte ki a fogal között.

— Hát ... hát ez a lu nekem nem kell!

— Nem-e? Pedig lássa, vérébeli állapot ez. Nem hiába dicse-temt én kendnek.

— En meg azt mondom, amit mondtam, hogy rávasz a pofája. Ez a lu nekem nem kell.

— Hát erőltetem én? Van otthon másik válogathat kend, behozom, ha akarja.

Póndró Matuz nem felelt, egy percig fojtott, ellenséges csend tülekedett a három ember közé.

— Mi is van ma? Ugy-i pén-tek? Hát mához egy hétre megpróbalhatnánk azt a másikat. . .

Póndró Matuz kelletlenül ped-dergetté ocmány nagy, vörös bajuszát.

— Ej no, minek is? Hát ha az is csak ilyen ... szeles, mint ez vót?

Jani gyerek szélesen vigyor-gott.

— Ej, no, szeles ... Hászen vére az van annak is, csak kicsinyégy tán szelidebb. Hát a jó-vó piacra béhajtok vele — és gyors, perszéló tekintettel sehti-ben rálelogott a szépaasszonny-ra.